

Lucy van Duin

Cinnabari Dracena

Groteletterboek

Trilogie
Drakenbloed
Drakeneer
Drakenstrijd

Drakenbloed: Als Alexa's broertje spoorloos verdwijnt, belandt Alexa in een magische wereld. Daar ontdekt ze een geheim uit haar verleden...

Drakeneer: Alexa is verliefd op Mattias, maar raakt verstrikt in haar eigen gevoelens als ze in de magische wereld een andere aantrekkelijke jongen ontmoet. En dan zijn er ook nog demonen...

Drakenstrijd: Als er een draak in het Amsterdamse IJ-water zwemt, is dat het begin van een avontuur waarin Alexa haar leven niet zeker is.

ISBN 978-94-6260-233-5

9 789462 602335 >

Lucy van Duin

Cinnabari Dracena

Trilogie:
Drakenbloed
Drakeneer
Drakenstrijd

Uitgeverij De Graveinse Abeel

De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-233-5

NUR 284, 285

© 2019 Uitgeverij De Graveinse Abeel, Amsterdam

www.degraveinseabeel.nl

mail@degraveinseabeel.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Graveinse Abeel

© Omslagfoto: Depositphotos

Auteur: Lucy van Duin

Dit boek is ook te verkrijgen als boek met een reguliere (kleine) letter.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Drakenbloed

**Deel 1 van
de trilogie
Cinnabari Dracena**

Hoofdstuk 1

Alexa van Wijk zat in de vliegtuigstoel met haar ogen dicht en een koptelefoon op. Het idee van de koptelefoon had ze afgekeken van dj WhamS, die in het dagelijkse leven Jason Smit heette en een klas hoger zat. WhamS was superaanloekkelijk, maar dat wist niemand. Tenminste: iedereen wist het natuurlijk – alle meiden in ieder geval – maar Alexa had aan niemand verteld dat ze een oogje op hem had. Dát wist niemand. Behalve haar beste vriendin Lisa. Maar Lisa zou het nooit doorvertellen. De koptelefoon was dezelfde als die WhamS had, de Stanton DJ PRO 2000S. WhamS had haar verteld... Eigenlijk had hij het niet aan haar verteld, maar aan een groepje dat om hem heen stond toen hij de muziek draaide voor het eindexamenfeest.

Alexa had er niets mee te maken, want ze zat nog niet eens in het examenjaar, maar omdat WhamS draaide, was ze naar binnen geglipt. Om hem van dichtbij te zien, was heerlijk geweest, maar minder leuk was dat er alleen maar meiden om hem heen stonden die, aan de uitdrukking op hun gezicht te zien, ook dolverliefd op hem waren. WhamS had

in ieder geval verteld dat zowel beginnende als beroemde dj's dat merk koptelefoon gebruikten. Ook Tiësto en Michel de Hey gebruikten dat merk! WhamS had dat geweldig gevonden en daarom vond Alexa het ook geweldig, hoewel ze die dj's niet echt kende. WhamS had verteld dat de hoofdtelefoon een gesloten design had, waardoor geluiden niet naar binnen konden dringen, maar dat door de verdraaibare oorschelpen het luisteren met één oor heel makkelijk was. Hij had ook nog iets gezegd over een frequentiebereik en een adapter, maar daar had ze niets van begrepen. De andere meiden hadden staan lachen en knikken. Alexa had zich afgevraagd of zij er iets van begrepen. En toen kwam ze op het lumineuze idee om te vragen: "Welk merk is dat?" WhamS had haar aangekeken, recht in haar ogen, zodat ze had gebloed, en toen had hij geantwoord: "De Stanton DJ PRO 2000S." "Werkelijk?" had ze geantwoord. En toen had ze gevraagd: "Kun je dat opschrijven?" De andere meiden hadden haar aangekeken alsof ze jaloers waren dat zij niet zulke goede vragen bedacht hadden. WhamS had geknikt, pen en papier gepakt en het merk genoteerd. En toen had hij gevraagd: "Heb je zelf ook interesse in draaien

en mixen?”

“Ik begin net.” Ze had de woorden gestameld.

“Wat leuk!” had hij uitgeroepen. En hij had haar een kaartje gegeven en gezegd: “Dit is mijn visitekaartje. Ik draai vaak op festivals, feesten, partijen en bruiloften. Mocht je ooit hulp nodig hebben, dan hoor ik het wel.”

Alexa had het idee gekregen dat ze tegelijkertijd in de hemel en de hel was beland. Want ze kon helemaal niet draaien en mixen en ze was er ook niet mee bezig. Het had haar interesse helemaal niet. Maar aandacht krijgen van WhamS was hemels, dus ze had het kaartje aangenomen, en ook het briefje waarop hij het merk had genoteerd, en ze had naar hem gelachen.

“Heb je al een naam?” had hij nog gevraagd. Ze wist niets anders te doen dan haar hoofd schudden, en voelde zich erg dom, nu ze niet eens een naam had.

Het zweet brak haar uit toen ze zag dat alle meiden naar haar staarden. En niet omdat ze haar zo leuk vonden.

WhamS had haar een klap op haar schouder gegeven en gezegd: “Dat komt vanzelf wel. Mijn naam heb ik gekozen omdat ik Wham! helemaal te gek vindt. En de S komt van mijn achternaam, Smit.

Jij vindt jouw naam ook nog wel.”

Alexa had de plek op haar schouder waar hij haar had aangeraakt de hele avond gekoesterd en de volgende dag had ze gegoogeld op Wham! Het bleek een Brits popduo te zijn uit 1981 dat bestond uit de vrienden George Michael en Andrew Ridgeley. Ze had nog nooit van hen gehoord, maar als WhamS zei dat ze goed waren, dan moesten ze dat vast en zeker zijn, dus ze had alle nummers die ze van hen kon vinden gedownload op haar mp3-speler. Nu ze toch ruim tien uur in het vliegtuig moest zitten, kon ze ze mooi beluisteren. De koptelefoon had ze gisteren gekocht, de dag voor ze op vakantie gingen. Het ding kostte maar liefst tachtig euro, maar gelukkig had ze van haar oma geld gekregen om iets leuks van te kopen voor de vakantie.

En nu zat ze met de supersonische Stanton DJ PRO 2000S op haar hoofd en moest erkennen dat hij inderdaad geluid dicht was. Ze hoorde geen enkel geluid van buiten de hoofdtelefoon. Ze hoorde alleen de band Wham! die zong:

Wham!

Bam!

I am!

A man!
Job or no job
You can't tell me that I'm not
Do!
You!
Enjoy what you do?
If not
Just stop!
Don't stay there and rot!

Ze probeerde het te vertalen en mompelde:
“Wham, bam, ik ben een man. Baan of geen baan, je kunt me niet vertellen dat ik dat niet ben. Houd je van dat wat je doet? Als je dat niet doet, stop er dan mee. Blijf dan daar niet zitten weg te rotten.”
Het was best grappige muziek. Ze werd er vrolijk van. Het was ook leuk om iets te delen met WhamS. Niet alleen zijn soort hoofdtelefoon, maar ook de muziek die hij leuk vond. Alexa had geen voorkeur voor een bepaald soort muziek; ze vond alles wel leuk, ook klassieke muziek en hardrock. Het eerste vonden haar ouders geweldig en het tweede vond haar broertje Chiel helemaal ‘te waus’, zoals hij zei. Daarom had hij ook zijn haar laten groeien, zodat het nu tot op zijn schouders viel. Zijn ouders vonden dat niet zo leuk, maar hij wilde

het per se.

Alexa had gisteren nog een sms gestuurd naar Lisa waarin ze meldde dat ze de hoofdtelefoon had gekocht. Lisa vond het geweldig en had haar een fijne vakantie gewenst. Alexa had ge-sms't dat ze niet wist of het fijn zou worden nu ze WhamS de hele zomervakantie niet zou zien. De zomervakantie moest ze gedwongen doorbrengen met haar ouders en broertje. En ook al vond ze hun muziekk keuze prima, dat wilde niet zeggen dat ze ernaar uitkeek om drie weken met hen op een of ander onbewoond eiland te gaan zitten. Haar moeder Thea had gezegd dat het niet onbewoond was, maar Alexa vond ieder eiland dat honderden kilometers van het vasteland verwijderd was sowieso onbewoond. Wie wilde daar nou wonen? Een peut tegen haar arm stoorde haar in haar overpeinzingen. Ze deed haar ogen open en keek haar moeder aan.

Die zei wat, maar Alexa verstond het niet. Ze draaide een van de oorschelpen opzij en vroeg:

“Wat?”

“Wat? Zeg je ‘wat?’” herhaalde Thea. “Waar zijn je manieren gebleven?”

“Het spijt me. Wat zei je?”

“Ze komen met het eten.”

“Het zal mij benieuwen wat we krijgen,” zei Alexa.

“Als het maar veel is!” riep Chiel.

“Niet schreeuwen,” zei zijn moeder.

“Ik schreeuwde niet, ik riep.”

“Je mag ook niet roepen. Er zijn nog andere mensen hier en die hebben geen behoefte aan een schreeuwpartij van jou.” Ze zag hoe hij keek en voegde eraan toe: “Of een roeppartij.”

Ze zat tussen Chiel en Alexa in. Chiel zat bij het raam en Alexa zat aan het gangpad.

Alexa keek over de stoelen heen, stak haar hoofd om de stoel voor haar en zag dat de stewardessen inderdaad met karretjes langskwamen en dienbladen uitdeelden.

Haar vader Evert, die aan de andere kant van het pad zat, vroeg: “Heb je honger?”

“Nee. Jij wel?”

Hij schudde zijn hoofd.

“Hoelang moeten we nog?” vroeg Alexa.

Hij keek op zijn horloge en zei: “Nog zo’n vijf uur.”

Ze kregen het eten geserveerd. Alexa keek ernaar en zei: “Wil jij het hebben, Chiel?”

“Ja, lekker!”

“Hij is net zo’n vuilnisvat,” vond Alexa. “Alles wat anderen niet willen, eet hij wel op.”

“Lekker juist,” vond Chiel en hij stortte zich op zijn

eten. “Dit lijkt wel een...”

Alexa draaide haar oorschelp terug en de uitleg van Chiel over zijn eten werd haar zo bespaard.

Ze wilde wel dat ze haar mobiel had, dan kon ze even sms'en met Lisa, maar telefoons mocht je niet gebruiken in een vliegtuig. Tenminste, ze mochten wel aanstaan, maar je mocht er geen verbinding mee maken of mee bellen. En omdat je er, volgens haar moeder, dan dus toch niets aan had, waren de mobieltjes opgeborgen in de koffers die nu in het ruim zaten.

Ze luisterde naar een ander nummer van Wham!, *Last Christmas*.

Last Christmas

I gave you my heart

But the very next day you gave it away

This year

To save me from tears

I'll give it to someone special

Het was wel romantisch, maar toch ook niet.

Vorige Kerstmis

gaf ik je mijn hart

Maar de volgende dag gaf je het weg

Dit jaar

om verdriet te voorkomen

geef ik het aan een bijzonder iemand

Alexa mijmerde over WhamS. Zou hij haar ooit zijn hart geven? Als hij dat zou doen, zou ze het nooit weggeven! Hoe heerlijk zou het zijn als hij haar zag staan... Heerlijk... hij... haar... Ze viel in slaap. Ze droomde dat ze vloog. Haar vleugels strekten zich uit zo ver als de vleugels van een vliegtuig en ze zweefde op de winden, over de wolken en keek omlaag naar bergen en valleien, naar rivieren en bossen. Ze ging langzaam van links naar rechts en terug en ze volgde de wind, die langzaam omlaag en dan omhoog ging. Het voelde alsof ze op een zachte deken zat, zo zacht en aangenaam voelde het. De wolken bij de horizon werden donkerder tot ze bijna zwart waren en ze kwamen langzaam dichterbij. Het leek onweer dat naderde, maar er klonk een geluid dat niet bij onweer hoorde. Alsof iemand op een trommel sloeg. Alsof heel veel mensen op trommels sloegen. Gezang was hoorbaar, uit vele kelen. Eerst was niet hoorbaar wat ze zongen, maar uiteindelijk kon Alexa het horen. "Cinnabari, cinnabari." Het tromgeluid klonk doffer en dreigender, het gezang klonk hoger

en meer als gegil, de zwarte wolken waren nu heel dichtbij. Alexa zag dat het geen wolken waren, maar...

Hoofdstuk 2

Alexa werd op haar schouder getikt. Ze opende haar ogen. Haar moeder keek haar aan en zei iets, maar Alexa hoorde niet wat. Ze verdraaide de oorschelp. “Wat is er?”

“We zijn geland. Heb je fijn geslapen?”

“Zo lang? Ik heb gedroomd.”

“Weer die vliegdroom?”

“Wil je nog steeds een vogel zijn?” vroeg Chiel. Hij wilde met zijn armen vliegbewegingen maken, maar vergat dat hij in een vliegtuig zat waar niet zoveel ruimte was en klapte met zijn elleboog tegen de schouder van zijn moeder.

“Auw! Wil je dat laten?”

“Sorry.”

“Ik wil helemaal geen vogel zijn,” zei Alexa. “Maar ja, inderdaad, ik heb weer die vliegdroom gehad.” Ze had de vliegdroom al zolang ze zich kon herinneren, en zeker eens per week. Het was intussen dermate gewoon geworden dat ze zich er niet meer druk over maakte. Het was wel grappig om te kunnen vliegen. Maar dit was de eerste keer

dat de droom anders was. Normaal vloog ze en dat was het dan, maar dit keer waren er de donkere wolken geweest en het tromgeroffel en het gezang. Dat had ze nog nooit gedroomd. Maar dat zou ze natuurlijk niet aan Chiel vertellen. Ze zei tegen hem: “Er zijn zoveel mensen die over vliegen dromen.”

“Maar niet zo vaak.”

“Dat weet je niet.”

“Dat weet ik wel.”

“Heb jij dan alle mensen ter wereld gevraagd wat ze dromen en hoe vaak?”

Daar kreeg ze hem stil mee. Ze zette haar hoofdtelefoon af en borg hem op in haar handbagage: een kleine tas waar ook een zakdoek, lipgloss, een kleine EHBO-kit (op last van haar ouders!) en haar knuffeldiertje Limish in zaten. Limish had ze al haar leven lang. Het diertje was gemaakt van lapjes stof. Haar moeder had haar eens verteld dat dat het enige was wat ze bij zich had gehad in het pleeggezin dat echt van haar was. En ze had hem niet af willen geven. Niemand had eraan mogen komen of hem zelfs maar bekijken. Als mensen dat toch probeerden, ging ze gillen. Het had weken geduurd voor ze, toen ze eenmaal bij haar adoptieouders woonde, Limish los had willen

laten zodat haar nieuwe moeder hem had kunnen bekijken. In de loop der jaren was dat natuurlijk helemaal goed gekomen, want ze beschouwde haar adoptiemoeder als haar eigen moeder, maar Limish stond altijd op het nachtkastje en als ze op vakantie gingen, dan ging Limish altijd mee.

Terwijl iedereen de spullen inpakte, taxiede het vliegtuig naar het luchthavengebouw.

Alexa probeerde een eerste indruk te krijgen van Jemen door uit het raampje te kijken, maar ze zag niets omdat Chiels neus tegen het raampje aan geplakt zat en hij zo het uitzicht bedierf.

Even later mochten ze eruit. Het bleek dat ze een trap af moesten, zodat ze eerst buiten het luchthavengebouw kwamen, op het vliegveld zelf. Zodra ze naar buiten kwamen, sloeg de hitte toe. Het was alsof ze een oven in stapten.

“Zo, dat is een dreun die je krijgt,” vond Thea.

“De stad Aden heeft dan ook een woestijnklimaat,” zei Evert. “Er valt nauwelijks neerslag. En het is juli, dat is sowieso de warmste maand.”

“Dan is het maar goed dat we hier niet lang blijven,” zei Thea.

Alexa was blij dat ze hier niet lang bleven. Het was heet, het was stoffig, het was droog en het zag er ongelooflijk saai uit. Maar zo schenen alle

woestijnen te zijn.

Chiel sprong de trap af en stampte met zijn voeten op de grond. “Hallo Jemen!” riep hij. “Hier zijn we dan!”

Thea grinnikte en Evert glimlachte, maar Alexa trok haar wenkbrauwen op.

Ze liepen te midden van de andere mensen naar het luchthavengebouw. Daar was het gelukkig wat koeler. Ze volgden de instructies op van het luchthavenpersoneel dat hun de weg wees naar de wachtruimte. Daar stonden rijen met stoelen.

“We hebben net drieënhalve uur gezeten,” zei Thea. “Ik blijf wel staan.”

“Ik ben moe,” zei Chiel en ging zitten.

“Dat komt door de warmte,” zei Thea en ze streek over zijn hoofd, dat hij wegdraaide omdat hij dat niet stoer vond. “Heb je wel genoeg gedronken?” Chiel knikte.

Alexa ging ook zitten. Ze keek eens om zich heen. Het zag er heel anders uit dan op Schiphol. Het leek hier ongeorganiseerder, met overal mensen die niet in nette rijen maar in groepjes rondom balies stonden, met kleine vertrekjes die door glazen wanden gescheiden waren van de rest en met veel lawaai. Maar het zag er wel gezelliger uit. In verhouding hiermee was Schiphol een kille boel.

Alexa grinnikte daarom. Een kille boel! Ja, killer was het er zeker, ook al was het in Nederland ook juli. Maar het was al tijden niet bijzonder mooi weer geweest en het had veel geregend. Wat dat betreft was dit klimaat beter, maar het zou beter zijn als het toch wat koeler was. Eigenlijk zou je de warmte van Jemen moeten mengen met de koelte van Nederland en wat je dan overhield, zou een aangename temperatuur zijn.

Eigenlijk mochten ze hier helemaal niet zijn. Niet als het aan de overheid lag, tenminste. Er was een negatief reisadvies afgegeven voor Jemen door de politieke onrust in het land. Er was een verhoogde kans op terroristische aanslagen en op ontvoeringen, en er waren diverse stammen die hun onenigheden met elkaar en met de overheid door middel van vuurgevechten trachtten op te lossen. Niet iets waar je tussen wilde zitten. Maar Evert had gezegd dat het allemaal reuze meeviel op Socotra. En daar gingen ze tenslotte heen en niet naar het vasteland van Jemen. Dat was alleen maar een tussenstop. Alexa had nog nooit van Socotra gehoord, maar ze was er wel aan gewend om op vakantie te moeten naar plekken waar ze nog nooit van gehoord had. Dat kreeg je als je moeder een botanica was en je vader een bioloog. Die wilden

dan naar allerlei plaatsen toe om daar de plaatselijke witgeelzangervogel en roodgestreepte bloem, of hoe ze dan ook mochten heten, te onderzoeken. Andere kinderen gingen gewoon naar Spanje, naar de Costa del Sol, of naar het Gardameer in Italië en kwamen dan terug met geweldige verhalen over de onwijs knappe jongens in de plaatselijke disco en over slenteren over een boulevard en zitten op een terrasje en een cocktail drinken door een rietje, maar hun ouders hadden Chiel en haar meegesleept naar suffe dingen als Spitsbergen waar alleen maar walrussen, poolvossen en ijsberen waren, of naar Georgië waar ze alleen maar lynxen, beren en wolven hadden en er nergens een leuke jongen te bekennen was geweest. In Georgië had haar moeder de hele tijd met haar neus in de planten gezeten omdat Georgië, zo had haar moeder verteld, maar liefst viereneenhalfduizend verschillende plantensoorten had. Een botanische rijkdom, volgens haar moeder. Haar vader had steeds met zijn neus bijna in de lucht gezeten om maar een glimps op te vangen van de ongeveer vierhonderd vogelsoorten die er waren, waaronder, zo het scheen, zeer veel zeldzame roofvogelsoorten. En zo ging het iedere vakantie. Of ze nu naar Uganda gingen, waar een reuzenwoud was, of naar

Nepal, waar een of ander bijzonder plantje te zien was, of naar Chili, waar een of ander zeldzaam diertje rondhuppelde, het kwam er altijd op neer dat ze zo veel natuur zagen dat Alexa blij was als ze weer terug was in de hoofdstad van Nederland met alleen maar steen en ijzer en beton om zich heen. Ze kon daar ten volle genieten van alles wat een grote stad had en ze snoof met genoeg de uitlaatgassen en vieze barbecuelucht van de burens op. Voor haar hadden er ook geen bomen langs de grachten hoeven te staan. En in parken kwam ze al helemaal nooit. Ze woonden in een appartement op de Brouwersgracht en dat had een enorm dakterras, maar daar was Alexa nooit te vinden. Het dakterras leek wel een jungle, zo veel planten had haar moeder daar neergezet. Haar grootste droom was het om bijzondere planten die met uitsterven bedreigd werden te redden, en dat was dan ook de reden dat ze nu op weg waren naar Socotra. Want daar stonden allerlei heel bijzondere en zeldzame bomen die haar moeder graag wilde redden. En wat was er nu mooier, althans volgens haar ouders, dan het nuttige met het aangename te combineren en op vakantie te gaan naar plekken waar nog dingen bestudeerd of gered konden worden?

Alexa luisterde liever naar Wham!

“Wanneer gaat de vlucht naar Socotra?” vroeg Thea.

Evert keek op zijn horloge. “Over een uurtje, als het goed is.”

“Als het dan maar niet zo gaat als bij dat reisprogramma van Floortje Dessing,” zei Chiel.

“Ging ze naar Socotra?” wilde Evert weten.

Chiel knikte.

“Wat gebeurde er dan?”

“Ze had toch vertraging?” vroeg Thea.

“Ja, ze had vertraging. Ze zeiden dat ze niet mee kon met de vlucht terwijl ze wel een ticket had. Maar dat schijnt hier vaker zo te gaan.” Chiel keek rond alsof hij er alles van afwist.

Evert keek weer op zijn horloge en zei: “We moeten onze horloges aanpassen. Het is hier drie uur later dan in Nederland.”

“Dan is het te hopen dat we vandaag nog weggaan!” riep Chiel. “Want anders komen we morgen pas aan!”

“Niet gillen,” zei Thea.

“Sorry,” zei Chiel. Hij was even stil, rommelde dan in zijn tas en haalde er een boekje uit. Het was een reisgids. Hij sloeg hem open en las voor: “De officiële naam is Socotra en het eiland behoort bij het continent Azië. De oppervlakte is drieduizend

achthonderd vierkante kilometer; de afstand tussen Amsterdam en de hoofdstad Hadiboh is zesduizend driehonderd kilometer. Het aantal inwoners is tachtigduizend en het hoogste punt zijn de Haggierbergen van duizend vijfhonderd meter hoog. De beste reistijd is van oktober tot en met januari, want in de overige maanden is er de extreem hete zomerperiode.” Hij keek om beurten naar zijn ouders en zei: “Dan is het maar goed dat we in juli zijn gegaan! Zo ontwijken we mooi de extreem hete zomerperiode.”

“We konden alleen maar in de zomervakantie, dat weet je zelf ook wel,” zei Thea. “En het zal heus wel meevallen met die hitte. Het is een eiland. Er zal altijd wel een wind waaien.”

Chiel las verder voor: “Socotra wordt ook wel het Nieuw-Zeeland van Arabië genoemd omdat het zo veel afwisselende landschappen heeft. Het wordt ook wel het Galapagos van de Indische Oceaan genoemd omdat het, net zoals de Galapagoseilanden, zo veel unieke soorten heeft. Socotra heeft een woestijnklimaat. In de zomerperiode liggen de temperaturen overdag rond de 40 graden, terwijl ze ‘s nachts rond het vriespunt liggen. De taal is Soqotri, maar men spreekt er ook Arabisch. Een visum is verplicht. Socotra is

pas sinds 1990 bereikbaar. En pas sinds 1999 is het bereikbaar per vliegtuig. Daarvoor moesten ze per boot, en dat had tot gevolg dat het eiland een aantal maanden per jaar niet bereikbaar was door de moesson. Maar voor 1990 was het een militaire basis en mocht niemand er komen.” Chiel keek zijn moeder aan en vroeg: “Ook de inwoners niet?” Thea lachte en zei: “Die kregen een gratis visum.” “Ze hebben een unieke cultuur,” ontdekte Chiel toen hij weer in het boekje keek. “Ze hebben een vierentwintigmaandskalender. Dus dan ben je maar één keer per twee jaar jarig?”

Thea lachte weer.

Chiel las verder: “Veel projectontwikkelaars wilden graag grote hotels bouwen op Socotra, maar dat zou ten koste gaan van de natuur en de cultuur, en daarom is nu 70 procent van het eiland een nationaal park. Daar mag nooit meer gebouwd worden. De enige plek op het eiland met stromend water is de hoofdstad. Die heeft vijf hotels en daar komen de mensen douchen als ze het binnenland in zijn geweest.”

Alexa pakte haar hoofdtelefoon en zette die op. Zonder muziek was het ook erg prettig. Ze hoorde Chiel gelukkig niet meer. Ze hoorde niets meer. Ze had wel haar mobiel willen hebben, dan had ze

kunnen sms'en of tenminste een spelletje kunnen doen. Ze vond wachten niet zo heel erg als je maar iets te doen had. Maar om hier een uur voor je uit te zitten staren vond ze maar niets. Ze zette de muziek aan en sloot haar ogen. Hoe langer ze naar de liedjes van Wham! luisterde, des te leuker ze ze vond. Zou WhamS ooit in haar geïnteresseerd raken? Er waren vast nog meer meiden die Wham! leuk vonden en waarschijnlijk alleen maar omdat ze WhamS leuk vonden. Maar als Alexa Wham! niet leuk gevonden zou hebben, dan zou ze dat ook gewoon toegegeven hebben. Ze zou niet iets leuk vinden alleen maar omdat een jongen dat leuk vond. Zo was ze niet. Ze wilde wel nieuwe dingen proberen. Als een jongen iets leuk vond wat haar niets leek, dan wilde ze het gerust proberen. Maar als ze het dan niets vond, dan zou ze er ook eerlijk over zijn en gewoon zeggen dat ze het niet leuk vond. Tenslotte zou het daar niet om draaien, toch? Ze kon zich niet voorstellen dat als zij iets niet leuk zou vinden wat een jongen wel leuk zou vinden, dat voor die jongen dan een reden zou zijn om haar niet meer leuk te vinden. En, zo bedacht ze zich, als dat wél zo zou zijn, dan zou die jongen geen knip voor de neus waard zijn!

Haar ene oorschelp werd omhoog getild en haar

vader zei: “Alexa? We gaan.”

Ze deed haar ogen open.

Ze pakten hun spullen en liepen, tezamen met andere reizigers, naar een balie toe. Daar werden hun documenten gecontroleerd en daarna mochten ze verder lopen. Ze verlieten het luchthavengebouw en merkten dat het nog even heet was.

“Daar is de oven weer,” zei Thea.

“Zeg, mam?” vroeg Chiel. “Je zei dat op Socotra het altijd zou waaien en dus niet zo heet zou zijn omdat het een eiland is. Toch?”

“Ja, dat zei ik.”

“Maar de luchthaven is ook omringd door zee en toch is het hier heet.”

Evert zei: “Ja, daar zeg je zowat. Nou, we zullen maar afwachten hoe het op Socotra is.”

Ze gingen het vliegtuig binnen. In het vliegtuig was het koeler. Zodra ze zaten, pakte Chiel de reisgids weer: “Op Socotra komt malaria voor.”

“Dat weten we al,” zei Thea. “Tenminste, niemand weet het zeker. De een zegt van wel, de ander van niet en daarom hebben we voor de zekerheid medicijnen bij ons en muskietennetten en antimuggenspul.”

En iedereen van het gezin had een EHBO-opleiding

gevolgd. Of eigenlijk: Thea en Evert hadden de opleiding met plezier gevolgd en Alexa en Chiel waren ertoe verplicht. Hun ouders waren onverbiddelijk geweest: je wist nooit wie je er nog eens mee kon redden.

Chiel reageerde niet op zijn moeder, maar ging onverdroten verder: “Op Socotra wordt met de Jemenitische rial betaald. 1 rial is 100 fils. 1 euro is 279,512 rial. Van het plantenleven komt 75 procent alleen op Socotra voor en nergens anders ter wereld. Van de diersoorten komen er ook veel alleen maar op Socotra voor. Van sommige diersoorten is dat wel 90 procent. Dit komt doordat het eiland al miljoenen jaren geïsoleerd ligt. De flora en fauna zijn daardoor uniek en de eilandenarchipel, bestaande uit Socotra, Abd al Kuri, Samha en Darsa, is dan ook door de UNESCO in 2008 tot werelderfgoed verklaard. De...”

Alexa zette haar hoofdtelefoon weer op. Heerlijk, die rust!

Ze sloot haar ogen.

Ze viel in slaap. Ze droomde dat ze vloog. Haar vleugels strekten zich uit zo ver als de vleugels van een vliegtuig en ze zweefde op de winden, over de wolken en keek omlaag naar bergen en valleien, naar rivieren en bossen. Ze zweefde en het

was heerlijk om zo te zweven. In de verte waren donkere wolken zichtbaar. Tromgeroffel was te horen. Het leek of velen op een trommel sloegen. Het geluid was heel doordringend. En er klonk gezang: “Cinnabari, cinnabari.”

Het gezang werd luider en luider, de trommels klonken zwaarder en zwaarder. De zwarte wolken waren heel dichtbij. Maar het waren geen wolken, maar...